

Transskription af podcast om psykologi på KU

Ida: Hvordan strukturerer du så din hverdag, når der er så meget læsning?

Fiona: Jeg tror hurtigt, at hvis man har et godt stamhold og en god studiegruppe, som man også bliver sat i, så tror jeg, man finder nogle gode rutiner og nogle gode måder at sige, "Okay, er der nogen af jer, der har læst den her? Så kan det være, jeg læser den anden." Eller "Kan du anbefale at læse den her tekst?"

[MUSIK]

Ida: Du lytter til KU studieliv. Jeg hedder Ida og selv studerende på KU og i den her podcastserie snakker jeg med andre studerende om deres studieliv. I det her afsnit taler jeg med Fiona som læser psykologi på sjette semester. Et studie hvor man lærer om psykologiske fænomener og har en teoretisk tilgang til området.

[MUSIK STOPPER]

Ida: Hvad plejer folk at sige til dig som det første, når du fortæller dem, at du læser psykologi?

Fiona: Jamen mange siger ofte, at de har drømt om også at læse det, eller er de også godt kunne tænke sig at læse det, eller de også er meget interesseret i det område. Jeg tror sjældent, jeg møder nogen der kunne sige, at de ikke var interesseret i noget, der var et psykologisk fænomen eller problemstilling, fordi at psykologi jo lidt er alt. [Griner]

Ida: Er det et studie, du selv har tænkt på længe, at du gerne vil læse?

Fiona: Både ja og nej. I gymnasiet, der tænkte jeg, at jeg skulle læse medicin og det var egentlig også af meget af den samme årsag, i forhold til at jeg var meget interesseret i sådan den menneskelige krop og den menneskelige psyke. Og det udviklede sig lidt til at blive en det blev en meget sådan særegen interesse i psykiatrien, og det gjorde, at jeg lige pludselig fik en stor interesse i at skulle- og tænkte, jeg skulle helt klart være psykiater, men så fordi jeg netop kom til åbent hus og undersøgte det her med psykologien lidt nærmere, så tænkte jeg, "Ved du hvad? Det kan godt være jeg i stedet for er mere til psykologien."

Fordi at det netop har man meget specielt alt det, som jeg egentlig var interesseret i ved medicinen og medicinen, at der var jo meget anatomi og, ja. alt det somatiske, og det var egentlig ikke så meget det. Det var faktisk allermest de psykiske problemstillinger, jeg synes var spændende.

Ida: Og hvad var dine tanker generelt om studiet, inden du så selv startede?

Fiona: Jeg tror, at jeg havde meget blandet tanker om det, fordi på den ene side synes jeg, at det var vildt fedt at komme ind på et studie, som mange anser selvfølgelig som værende både lidt et prestigefyldt og privilegeret studie, at kunne få lov til at være en del af det fællesskab.

Men jeg tror også samtidig, at jeg var bange for, at jeg skulle blive anset og blive fordømt lidt for at være den der klassiske 12-talsperson, som jeg tror, mange også har en fordom om, når man læser psykologi.

Som jeg nu synes er en åndssvag tanke, fordi at jeg synes virkelig at psykologi, altså de studerende der, de er så- altså de er virkelig en broget flok. Så jeg synes egentlig ikke at det passer så godt det billede.

Og så synes jeg egentlig også at denne der 12-talsidé eller 12-talspiger idé er så forskruet i forvejen og fortæller selvfølgelig også om nogle andre ting i vores samfund. Men jeg var helt klart, inden jeg startede, var jeg bange for, at jeg skulle blive anset for at være en af dem. En perfektionistisk stresset, 12-talspige.

Ida: Men det er jo et studie med et utroligt højt snit for at komme ind, er det noget du kan mærke blandt jer?

Fiona: Når man starter, så tænker man meget over det, og så indser man ret hurtigt, at alle går og tænker over det i starten. Og jeg synes at den del man hurtigst mærker, det er egentlig, at alle de mennesker, der læser psykologi, er nogen, der er enormt interesserede i at mærke hinanden og at mærke hvor hinanden er psykisk og hvordan man har det, og den trivsel, man går rundt med.

Og jeg tror, at det blev ret hurtigt afklaret, at det var ikke det, som vi alligevel behøver bekymre os så meget om, fordi at jeg mødte bare de her mennesker, der alle sammen var så interesserede i, at hinanden havde det godt at, jeg tror a... Den idé bare lidt sådan forduftede lidt, fordi at det var- i stedet for, det, som vi alle sammen har til fælles, det var hinanden, og det at vi alle sammen skulle have det godt sammen og at- Ja eller i hvert fald bare at have det øje for hinanden og have det øje for, hvordan hinanden har det.

Ida: Det lyder som et rart udgangspunkt, altså det er en rar ting at have tilfælles at folk synes, hinanden skal have det godt.

Fiona: Ja, det er et meget rart udgangspunkt. Og man kan virkelig mærke at folk går op i trivsel, og folk går op i at tale om følelser og tanker. Der lever vi jo virkelig op til en psykologi-stereotype. Altså, aldrig har jeg talt så meget om trivsel og få italesat de svære ting over for hinanden og så hurtigt få brudt nogle ret sådan sårbare grænser over for hinanden, fordi at alle er interesserede i at nå dybere ind og nå dybere ned i hinanden, altså end det der overfladiske. Så jeg tror ret hurtigt at den der fordom den blev jo bare, ja, afkræftet fordi at det var i stedet for det, vi gerne ville sammen.

Ida: Fedt. Vil du ikke prøve at fortælle lidt om din studiestart, hvordan var den?

Fiona: Jo. Altså jeg startede i 2020, så corona var ja, jo lige startet der, også i sin spæde start. Vi fik lov til i 2020 at første semesterstuderende de blev valgt lidt til, sådan så de fik lov til at komme i skole. Det var virkelig rart og det var også mærkeligt selvfølgelig at starte under en coronatid, fordi at vi så heller ikke rigtig måtte snakke på kryds og tværs af holdene.

Men det betyder også, at min studiestart var meget fokuseret på trivslen på stamholdet, som det hedder, når man kommer på ud på de forskellige hold. Der var rigtig meget fokus på, at vi skulle få det godt og trygt sammen hinanden, og det fik vi så også virkelig, virkelig hurtigt bygget den tætte relation, fordi at vi ikke kunne sådan nå ud til andre. Og vi havde ikke nogen rustur, vi havde bare i stedet for sådan en rus-uge. 'Ja, men der var der vidst rigtig meget fokus generelt også på både med og uden corona.

At tutorerne skal ligesom sørge for at facilitere de her rigtige rare rum og en masse sjove lege, og så, det var også meget det vores uge var præget af, ja, med øl i Kongens Have og sådan nogle ting. Så jeg synes virkelig, de gjorde det godt under vores studie start, til trods for at der var corona.

Ida: Og på trods af corona føler du så, at du hurtigt følte dig hjemme, sådan rent socialt?

Fiona: Øh, jeg tror både og, fordi at jeg synes at folk har været vildt søde til at man blev inddraget i alting og man- igen fordi der har været det her fokus på hinanden hele tiden, og at man skulle have det godt. Men jeg tror også, at jeg synes, at det er et- Det kan være et svært studie at starte på, fordi folk er også hamrende dygtige fagligt, og det vil jeg også gerne italesætte, at det er også en ting, man selvfølgelig være opmærksom på, når man starter, at det er nogle virkelig virkeligt, virkeligt dygtige faglige mennesker.

Altså de er så knivskarpe, og så er de enormt dygtige til at formidle sig, nok også dygtige til at skrive, og dygtige til at snakke, og dygtige til mennesker. Og det kan godt give en sådan lidt en [gisper] fornemmelse, fordi at man har sådan- "Hvad... altså hører jeg til her?" Man får det nærmest sådan lidt imposter-agtig, at der ikke går så lang tid, før de opdager, at jeg ikke passer her. Så det tager lidt tid, tror jeg, men jeg ved ikke om det er gældende for alle studier.

Jeg kan i hvert fald godt forestille mig, at psykologi lige har det ekstra element af, at det er et svært studie at komme ind på. Så derfor kan man godt sidde i rummet i rusugen og tænke alle de her mennesker, er ikke bare lidt dygtige, men meget dygtige, og har været det meget dygtige i lang tid for at nå hertil.

Ida: Skaber det også nogle, sådan, særlige forventninger til jer? Sådan rent fagligt.

Fiona: Jeg synes ikke, at det skaber en forventning om, at man- at man skal kunne præstere ekstra meget eller altså ekstra meget mere, fordi jeg synes, at det som psykologi også har rigtig meget fokus på, det er også, at der er rigtig mange, der også går der, som også har lavet rigtig mange andre ting, inden de lærer psykologi, for de måske har søgt ind i flere år. Så vi er på den måde også en meget broget flok.

På vores hold er der også flere, der har læst andre tidligere uddannelser, har måske en bachelor i noget andet, eller har lavet en professionsbachelor i noget andet også, eller har arbejdet i flere år. Det gør også, at vi kommer meget forskelligt ind i det her, og derfor kan man ikke rigtig sammenligne os, og jeg tror også, at det er derfor, at der ikke rigtig kan være en bestemt sådan tanke om at "Nå men I skal kunne x og x, og hvis ikke I kan det, så er I for dårlige," fordi at man er nødt til bare at se på hvad individuelle, altså hvor individuelt vi klarer os sige tingene.

[KORT SKILLER AFSPILLES]

Ida: Vil du prøve at fortælle lidt om, hvordan uddannelsen er opbygget og hvilke fag man har?

Fiona: Ja. Idéen med en bachelor i psykologi er jo at få en sådan videnskabelig bred omfavnelse af alle de forskellige discipliner og traditioner. Altså så det betyder, at man beskæftiger sig med personligheden, altså fænomenet personlighed eller fænomenet kognition. Eller fænomenet sådan socialpsykologi, som handler rigtig meget om, hvordan vi er i en flok.

Og det betyder altså, at den har mange forskellige sådan elementer af fænomener, så inddeler vi den i- Der er sådan nogle store fag, og så er der selvfølgelig mindre fag, hvor der blandt andet er nogle praksisorienterede fag som Arbejds- og Organisationspsykologi, som beskæftiger sig med noget HR-relateret. Så er der Pædagogisk Psykologi, som er meget PPR orienteret. Det betyder Pædagogisk Psykologisk Rådgivning, som også er noget, vi kan arbejde inden for i fremtiden.

Og på den måde så er pointen ligesom at, at man på bacheloren ligesom får det brede grundlag for både de forskellige traditioner, vi har, men også de forskellige fænomener. Som personlighed og kognition, men også de forskellige praksisområdet, man kunne arbejde indenfor. Så man ligesom får sådan et lille udsnit af hver del af kagen, der sådan i en stor samlet helhed giver psykologi, som vi anser den lige nu i hvert fald.

Ida: Er der noget der har overrasket dig ved studiet?

Fiona: Jeg tror, det overraskede mig, at den er meget, meget teori tung. Ja, den er- på bachelordelen, nu skal jeg jo til at gå på sjette semester og skrive min bachelor, men de fem andre semestre jeg nu har været på, har været meget teoritunge, og jeg vil også sige ret langt fra det praksisnære det virkelighedsnære.

Og det er jo selvfølgelig også noget, der kan debatteres, og jeg føler også på mange måder, psykologien er noget, man stadig er i gang med at udvikle på. Vi er stadig i den spæde start af alt det her, så jeg- Jeg vil sige, at det overraskede mig nok, at vi var så langt væk. Øh, og jeg ved også, det er noget, der har frustreret mig og mine studieveninder, at vi følte at den virkelig var- den var nede i tunge akademiske teorier og føles ikke så praksisnær i forhold til, at der var rigtig mange af os, der egentlig bare gerne ville ud og arbejde med mennesker.

Ida: Har I noget praktisk på studiet?

Fiona: Ja, vi har vist nok på kandidaten, men ellers så har vi haft en uges samtaletræning om sommeren. Her sidste sommer havde jeg det, så det imellem fjerde og femte semester, at man lige har det. Hvor at der kommer nogle psykologer ud, nogle praktiserende psykologer, som kommer ud og giver os den her samtaletræning, hvor man øver hvordan man snakker med hinanden, men ellers så er resten, ja, meget nede i bøgerne. Ja, rigtig meget nede i bøgerne.

Og det skal man helt klart være OBS på, når man starter på det studie, fordi der er rigtig, rigtig meget læsestof der rigtig mange rigtig mange teorier og indgangsvinkler, fordi man skal se på det, som om det giver et stærkt grundlag og et bredt grundlag for alle de forskellige discipliner og teoretiske retninger og traditioner, vi har på psykologi. Men på den måde er den ikke så- så er det først på kandidaten, man ligesom kan få overført den viden, man har lavet der, og fået der, som fundament.

Ida: Hvordan synes du, det var, at have den her uge med samtaletræning?

Fiona: Jamen det var fantastisk. Det var en fantastisk uge. Og jeg tror, ja, igen... alle mine studieveninder havde det meget på samme måde, at den uges samtaletræning gav en så meget mere blod på tanden, hvis man var lidt træt af teorierne og træt af at og være så langt nede i Foucault og Freud, at man lige var sådan- fik et frisk pust af en virkelighedsnær praksisoplevelse, at skulle finde ud af "Nå det er sådan, det er." At kunne bruge det vi har lært, og så finde ud af, hvordan det er at snakke med mennesker. Så det var vildt fedt.

Ida: Hvordan ser din hverdag ud? Hvor mange undervisningstimer har man?

Fiona: Det er forskelligt fra semester til semester, men jeg tror, det er et gennemsnit sådan noget 16 timer om ugen kunne jeg forestille mig, hvis jeg lige hurtigt skulle lægge sammen... Fordi at der netop er et par gange med nogle forelæsninger i forskellige fag.

Det kan være man har to til tre, tror jeg i gennemsnit også, jeg vil sige, per semester. Hvor man så har nogle store fag, som fylder mange point, og så har man nogle mindre fag som, ja, som så ikke fylder så meget. Så det er de store fag, der har man forelæsninger og så har man nogle praksishold, hvor man snakker med ens stamhold om de forskellige ting, man læser.

Så på den måde, så tror jeg, det giver i alt 16 timer- ish ja. Og så er der så rigtig meget selvstudie i det, også fordi at man er nødt til virkelig at inkorporere meget tid til også at læse alle de ting, man skal læse. Og det er også, vil jeg sige, lidt urealistisk at nå at læse det hele, og det bliver også meget 'common knowledge' at man ikke kan nå at læse det hele, men man prioriterer, og man bliver bedre til det.

Ida: Og hvordan strukturerer du så din hverdag, når der er så meget læsning?

Fiona: Jeg tror hurtigt, at hvis man har et godt sammenhold, så finder man ud af nogle gode, og en god studiegruppe, som man også bliver sat i, så tror jeg, man finder nogle gode rutiner og nogle gode måder at sige, "Okay, er der nogen af jer har læst den her, så kan det være jeg læser den anden." Eller "Kan du anbefale at læse den her tekst? Giver den dig noget, eller er den ikke så god?" Eller også så stresser man, og så læser man det hele, det er der stensikkert også nogen, der gør.

Jeg tror min taktik har meget været at finde ud af, hvad jeg synes, der lød spændende, og så blev jeg bedre til at skimme tingene og så det, jeg synes lød spændende, det læste jeg grundigt. Ja, og så får man bare rigtig, rigtig meget ud af at komme til forelæsninger og til de forskellige holdundervisninger, fordi når man snakker med en dygtig instruktør, som er det vores lærer hedder, som er andre psykologistuderende på ældre semestre, der underviser en, så bliver man simpelthen så meget klogere på de ting, man læser, og det er bare vildt fedt at snakke om det sammen.

Ida: Fedt. Kræver det ikke også nogle eksamensperioder, før man finder ud af, om det man har gjort fungerer eller ej?

Fiona: Jo helt klart. Man finder først lidt ud af det også efter en eksamensperiode eller lige op til, at man skal til eksamen. Og så tænker man, "Hvorfor har jeg ikke skrevet flere noter til de her forelæsninger?" [Griner] Men det er 'learning by doing', tror jeg, og det skal man ikke dunke sig selv så meget i hovedet over, fordi folk har 10.000 forskellige måder at gøre tingene på, og det går altid i sidste ende.

Og der synes jeg jo også, at psykologi som studie har været virkelig fedt, fordi at der har været så meget hjælp at hente hos hinanden. Vi har haft rigtig mange fælles docs over forelæsningerne, hvor folk så sidder og skriver noter til dem, så man kan altid hente dem. Og man kan altid spørge ud og sige, "Har du noget til det her?" Eller "Må jeg se en gammel opgave i det her for lige at se, hvordan du har sat det op?" og sådan nogle ting. Altså det er- man er virkelig, virkelig hjælpende.

Ida: Hvordan er det sociale liv helt generelt? Hvordan oplever du det på studiet?

Fiona: Jamen jeg oplever, at der er en virkelig virkelig- Der er virkelig mange sociale arrangementer, og rigtig mange ting at tage fat i, og tilbud man kan gøre. Vi har både en sådan ren- altså det festlige har jo

været noget, der også fylder rigtig meget hos mange, og der er jo både en torsdagsbar og en fredagsbar og en lørdagsbar.

Ida: Sådan. [Griner]

Fiona: [Griner]

Ida: Så er man helt dækket ind.

Fiona: Man er fuldstændig dækket ind. [Griner]

Fiona: Og ja, vi har en rigtig hyggelig cafe, og vi har en brætspilscafé, og altså, der er så mange forskellige arrangementer. Og så tror jeg også igen den der- der er en stor ånd for også, altså nærmest en- ånden for foreningslivet og nærmest levet videre deri, fordi at man er så interesseret i at opstarte ting og støtte hinanden. Hvis nogen har lyst til at lave en brætspilscafé eller en lille klub, hvor man læser nogle bøger sammen eller- altså, der er en enorm stor støtte at hente hos andre i det. Så ja, folk er meget sociale og det er rigtig fedt.

Ida: Fedt er der noget særligt du har valgt at engagere dig i?

Fiona: Det er der faktisk ikke. Jeg har længe overvejet jeg godt ville være med i nogle af fest udvalgene, men jeg var med på skituren, og det har altså også været virkelig, virkelig fedt sidste år. Hvor man bare møder rigtig mange fra de andre studier også.

[KORT SKILLER AFSPILLES]

Ida: Har du egentlig nogensinde været i tvivl om dit valg af studie, efter du har startet eller har du godt kunne mærke, at det var det rigtige for dig?

Fiona: Jeg tror aldrig, Jeg har overvejet at droppe ud, men jeg har helt klart haft det ret svært på især anden semester, fordi at på grund af corona var- at vi var lukket ned, så vi skulle have alt undervisning på zoom. Altså jeg var enormt faglig usikker stadigvæk, og jeg havde ikke nået at få afmystificeret, at andre havde det på samme måde, så jeg vidste ikke, at det i virkeligheden også var noget, alle andre også gik med.

Jeg følte- jeg følte mig alene der, og jeg synes, at det var svært. Men det var også fordi, at ja corona omstændighederne gjorde det, så jeg synes egentlig ikke i sig selv, at det har været fordi at psykologi har været et felt, jeg ikke synes, var spændende.

Jeg ved, at det kan være hårdt med teorien og altså alt det teoritunge, der er, og at mange kan savne den der lidt mere sådan virkelighedsnære oplevelse, man kunne forestille sig, at det ville være at læse psykologi, og det har jeg også savnet.

Men jeg tror hele tiden, jeg har tænkt, at lyset for enden af tunnelen er, at man på kandidaten specialiserer sig. Og lige nu er det det brede overblik man får, og man på den måde bliver langsomt mere og mere, ja, klog på mennesket og man kan omsætte det i virkeligheden. Og det synes jeg er rigtig fedt.

Og det betyder også, at rigtig mange har også frivilligjobs ved siden af og studiejobs, fordi at jeg tror også, de godt kan lide og higer efter netop har fået den der lidt mere praksiserfaring og ved siden af

studiet og omsætte noget af det teoritunge viden de får, eller de teorier og de traditioner og så videre, til virkelighed og det er meget fedt ved siden af.

Ida: Hvad har fået dig til at føle dig lidt mere sikker fagligt, hjalp det bare at komme tilbage væk fra zoom eller hvad skal der til?

Fiona: Det hjalp både at komme i skole. Og jeg synes generelt, at jeg vil slå et slag for, at det er virkelig dejligt at komme til en forelæsning og komme til holdundervisning og bare spørge om de ting, man ikke forstår. Fordi folk er enormt gode til at omfavne den usikkerhed og folk er enormt gode til at tackle den, fordi de netop har øje for det, og fordi at de går op i at have øje for det.

Så jeg synes, at det hjalp helt vildt meget at komme i skole igen, og det hjalp helt vildt meget at sige det højt. Fordi så fandt man også ud af, at det kan man godt, tage den snak. Ja, og at det netop var noget andre også gik med.

[KORT SKILLER AFSPILLES]

Ida: Når man har læst psykologi, hvad kan man så blive andet end traditionel psykolog eller terapeut, som måske er det første mange tænker?

Fiona: Ja, for jeg tænker nemlig, at de fleste tænker i den bane, og det er det også klart den der, jeg tror, der fylder for mange. Der er også rigtig mange, der gerne vil forske og det kan man jo sige, det er jo det, der fylder rigtig meget på bacheloren, fordi man lærer så meget om, hvad det vil sige at forske i psykologien. På mange måder kan man sige, at bacheloren er nærmest mere det der uddanner en i, at man forsker i psykologien mere end det uddanner en som psykolog.

Øhm, så man bliver enormt skarp til det.

Ida: Fordi Det er så teoretisk?

Fiona: Fordi det er så teoretisk tungt, og fordi det er så- man får så meget sådan forskningsmæssigt viden om, hvordan man laver god forskning og dårlig forskning og også sådan statistik, altså, er et enormt felt. Så det fylder også på studiet, og det er jo også i forhold til hvordan man laver god forskning? Øhm, ja, og så kan man selvfølgelig arbejde i psykiatrien som psykolog, og man kan arbejde i HR man kan arbejde i PPR, som er med børn især i noget psykologisk rådgivning, hvor man, ja kigger på om øh ja hvordan barnets trivsel er. Og ja, men der, jeg synes egentlig, der er så mange muligheder, så det er lidt. Altså man kan være neuropsykolog på hospitaler.

Øhm, så det er virkelig alt afhængig af nærmest også, hvilken retning du vil, om du vil være, om du godt kan lide den naturvidenskabelige retning, så er der også mulighed for dig der, og hvis du godt kan lide den mere samfundsmæssige del, så er der også mulighed for dig her. Og hvis du godt kan lide det humanistiske, så er der også mulighed for det. Altså så, det er virkelig et kæmpe felt.

Ida: Ved du, hvad du godt kunne tænke dig, når du engang er færdig?

Fiona: Jeg kunne nok godt tænke mig og være den klassiske psykolog der snakker og laver samtaleterapi. Jeg ved ikke hvilken retning af terapi, jeg kunne vælge- finde på. Nogle bliver psykoanalytikere, og nogle bliver kognitive adfærds terapeuter, og nogle bliver metakognitive og altså og narrativ terapi. Der er så mange muligheder allerede der så, og det handler meget om at finde sig selv i det også. Jeg synes, at det er vildt spændende at snakke med folk, og jeg synes, det er vildt spændende

at især snakke med 'syge' mennesker i gåseøjne. Så meget med det her med psykiske lidelser synes jeg er virkelig, virkelig et spændende felt, man heller ikke engang ved nok om, synes jeg, så det kunne jeg da godt forestille mig at lave noget inden for.

Ida: Hvad tænker du egentlig om at have en fremtid, hvor man netop snakker med folk, der har det dårligt? Er det noget, der kan skræmme dig lidt, eller hvad tænker du om det?

Fiona: Jeg tror, det har skræmt mig i starten meget også, altså det her med... Kan man lægge det fra sig igen? Og kan man, når man også skal bruge sig selv meget som menneske, i det arbejde man laver, og på en måde ikke kan give slip på det. Men der tror jeg også, at jeg har mødt allerede bare snerten af nu, ved samtaletræning og ved at snakke med sin medstuderende, at der er så meget øje for, at man skal øge den refleksion man laver, efter at man har givet sig selv hen til noget.

At jeg tror, at det nok skal gå så længe man- Jeg har øje for, hvordan man tackler de ting man går igennem, og hvordan man tackler det at arbejde med noget sårbart og med noget, hvor man skal bruge sig selv meget personligt. Og jeg synes også, at det virker som om, at uddannelsen generelt har rigtig meget fokus på, at man får supervision og at man får meget tid til sådan efter refleksion.

[KORT SKILLER AFSPILLES]

Ida: Her tid kunne jeg godt tænke mig at høre dig om du har et godt KU-hack?

Fiona: Kom før klokken 9. Øh... [Griner] Hvis du vil sidde på campus og læse, fordi at der er ikke særlig mange steder at sidde.

Ida: Mange tak til Fiona, fordi du ville fortælle om dit studieliv.

Fiona: Det var så lidt.

[MUSIK]

Ida: Hvis du er blevet nysgerrig på psykologi, kan du læse mere på studier.ku.dk. Du kan også møde mange flere studier på Instagram @KUstudieliv. Tak fordi du lytter med.